

Donn dech jet senge

Kennste noch dat Sprechwohd von anno: „Wo mr sengt, do loss dech needer, fiese Minsche kenne kin Leeder“? Dat deht noch us so'n Ziet stamme, wo mr kin Jlotzkest jekannt hatt, on Alt on Jong noch zosamme zohuus owends jespeelt on och jesonge hannt.

Hüttzedaachs es dat Senge en Rarität jewohde. Dröm dommer ons all freue, dat de Sengerei en de Scholl widder en sojenannde „Renaissance“ erläwe kunnt. Dörch de Akzzjohn „Sengpaus“ hät mr en de Irondscholl widder aanjefange mem Trällere jede Daach so zweschedörch, wenn et äwe jeng. Wat dobei erusjekomme es, kann mr sech nu aanhöre morjensfröh en de Tonhall, wo ons Düssel-Pänz em Konzert zeije, wat se könne. On mr kütt ussem Staune nit erus, wat ons Dötzkes so drop hannt! Nit bloß Leedches von anno, och Internazzijohnales deht op'm Repertoire stonn, denn mr kann doch nit fröh jenoch öwer dr Tellerrangk eröwerkicke.

Mr moss nit jrad em Chor dat hohe C söhke odder em Jesangsvereen em Bass brumme, so e Solo zohuus zweschedörch deht joot, on dat nit bloß onger de Dusch! Wat mr sengt, es ejal, wat mr so jrad em Kopp hät. Everjreens von anno Dengens, Disco-Hitts von hütt, bloß kinne Heino, dann leewer ene Campino von de „Dode Buxe“ met Lokalkoloritt.

Text verjesse? Mäkt nix, loss dech selwer eene enfalle! So dehste nit bloß din Stemm och din jriese Zelle em Kopp traineere!